

**Projekt**

z dnia 6 kwietnia 2020 r.

Zatwierdzony przez .....

**UCHWAŁA NR .....  
RADY GMINY MIEŚCISKO**

z dnia 21 kwietnia 2020 r.

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargi radnego Gminy Mieścisko na uchwałę Nr XVIII/131/20 Rady Gminy Mieścisko z dnia 17 marca 2020 r. w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego.**

Na podstawie art.18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j.Dz.U.z 2019 r.poz.506 ze zm.) w związku z art.54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j.Dz.U.z 2019 r. poz.2325 ze zm.) Rada Gminy Mieścisko uchwala, co następuje:

**§ 1.** Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę radnego Gminy Mieścisko na uchwałę Nr XVIII/131/20 Rady Gminy Mieścisko z dnia 17 marca 2020 r. w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego wraz z odpowiedzią na skargę, o treści wskazanej w załączniku do niniejszej uchwały.

**§ 2.** Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Mieścisko.

**§ 3.** Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady  
Gminy Mieścisko

**Kamila Mazurek**

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

Skarżący: Tomasz Karasiewicz  
Popowo-Kolonia  
62-285 Popowo Kościelne

Organ: Rada Gminy Mieścisko  
ul. Plac Powstańców Wielkopolskich 13  
62-290 Mieścisko

**Odpowiedź na skargę**

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 roku poz.2325) Rada Gminy Mieścisko wnosi o:

- 1) oddalenie skargi,
- 2) oraz zasądzenie od Skarżącego na rzecz organu kosztów postępowania.

**Uzasadnienie**

Rada Gminy Mieścisko 17 marca 2020 roku podjęła uchwałę Nr XVIII/131/20 w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego.  
Przedmiotowa uchwała została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu, który nie stwierdził jej nieważności oraz Komisarzowi Wyborczemu w Pile.

Pismem z dnia 23 marca 2020 roku (data wpływu 24 marca 2020 r.) Skarżący, zaskarżył wyżej wymienioną uchwałę Rady, wnosząc o stwierdzenie jej nieważności.

Skarżący zarzucił Radzie:

- 1) naruszenie prawa materialnego w tym naruszenie art. 383 § 1 pkt 5 i § 2 kodeksu wyborczego w związku z art. 24 f ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 506,
- 2) naruszenie postępowania administracyjnego mającego wpływ na podjęcie uchwały, w tym art. 7 w związku z art. 77 § 1 k.p.a. w związku z art 80 k.p.a., art.7 a ust. 1 k.p.a., art. 8 ust. 1 k.p.a., art. 10 § 1 k.p.a.,
- 3) błąd w ustaleniach faktycznych.

Organ nie zgadza się z zarzutami skargi.

Organ nie zgadza się z twierdzeniami Skarżącego dotyczącymi naruszenia przez Radę przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w procedurze wygaszania mandatu radnego.

**Wygaśnięcie mandatu radnego jest instytucją prawa wyborczego i stosuje się do niej przepisy kodeksu wyborczego oraz przepisy ustawy o samorządzie gminnym.**

Kodeks postępowania administracyjnego, w tym art. 7 i art. 77 oraz art. 8, art. 10 i art. 80 dotyczy rozpoznawania i rozstrzygania spraw indywidualnych w formie decyzji administracyjnych.

Nie można zatem zarzucić naruszenia powyższych przepisów przy podejmowaniu przez Radę uchwały w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego. Pogląd ten znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych (wyrok WSA w Poznaniu z dnia 30 stycznia 2020 roku, sygn. II SA/Po 20/20 oraz w wyroku NSA z dnia 14 listopada 2018 roku, sygn. II OSK 2973/18).

Pomimo, że reguły postępowania dowodowego w administracji nie stanowiły podstawy prowadzonego postępowania w sprawie wygaśnięcia mandatu radnego to były one przejrzyste, z wykorzystaniem środków dostępnych i możliwych w przypadku bezumownego korzystania z działki śródpolnej przez rolnika, ocenione przez radnych na podstawie faktów i dokumentów w oparciu o wiedzę i doświadczenie jaką posiadają radni gminy, mieszkańcy wsi.

Postępowanie wyjaśniające w sprawie wygaśnięcia mandatu radnego, wbrew zarzutom skargi, odbywało się przy czynnym udziale zarówno Skarżącego jak i jego pełnomocnika.

Skarżący znał ustalenia pracowników urzędu, dotyczące bezumownego korzystania przez niego z działki nr 203/9. Zostały one przedstawione Skarżącemu już 4 marca 2020 roku w urzędzie gminy przez Wójta, w obecności radcy prawnego urzędu. Skarżący w sposób jednoznaczny oświadczył, że działkę 203/9 wykorzystuje rolniczo, co jak sam określił, potwierdza charakter i sposób jej uprawy.

Po potwierdzeniu przez radnego rolniczego korzystania z działki gminnej i właśnie dlatego, że takie potwierdzenie nastąpiło, radny został poinformowany, że dalsze rolnicze korzystanie z tej działki przez radnego będzie możliwe wyłącznie po zrzeczeniu się mandatu radnego.

Wbrew twierdzeniom skargi ta informacja nie stanowiła „nakłaniania radnego do dobrowolnego zrzeczenia się mandatu”, Wójt na tym spotkaniu nie oczekiwał od radnego natychmiastowej deklaracji w sprawie. Na tym spotkaniu radny został również poinformowany o dalszych

działaniach organu wykonawczego, polegających na przedstawieniu Radzie Gminy projektu uchwały w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego, jeżeli radny nie zrzeknie się mandatu.

Poinformowanie radnego o treści zakazu wynikającego z art. 24 f ustawy o samorządzie gminnym oraz wynikających z tego skutkach określonych w art. 383 kodeksu wyborczego nie można, jak uczynił to Skarżący, uznać za nakłanianie go do zrzeczenia się mandatu.

Odpowiedzią radnego było przedłożenie przez Skarżącego opinii radcy prawnego wraz z pełnomocnictwem, w której radny kategorycznie zaprzeczył, że korzystał z działki gminnej w prowadzonej działalności rolniczej. Skarżący, wraz ze swym pełnomocnikiem, czynnie uczestniczył w posiedzeniu komisji Rady, na której omawiany był projekt uchwały w sprawie wygaśnięcia mandatu radnego.

Radny miał również możliwość, z której skorzystał, złożenia wyjaśnień na sesji przed podjęciem uchwały o stwierdzeniu wygaśnięcia mandatu. Z powyższego wynika jednoznacznie, że Skarżący czynnie uczestniczył w procedurze wygaszania mandatu radnego.

Działka 203/2, położona w Popowie-Kolonii, obręb Popowo Kościelne, stanowiąca własność Gminy Mieścisko, zapisana w ewidencji gruntów jako droga śródpolna, dzieliła przyległe nieruchomości, stanowiące własność osób fizycznych prowadzących działalność rolniczą. Na wspólny wniosek wszystkich właścicieli przyległych do niej nieruchomości, w tym Tomasza Karasiewicza, została przez gminę podzielona na cztery działki, w tym działkę 203/9 o powierzchni 0,7083 ha, przylegającą do działek 262, 263, 257 i 258, stanowiących własność Tomasza Karasiewicza i jego żony.

Po podjęciu 21 listopada 2017 roku uchwały Nr XXXII/215/17 przez Radę Gminy Mieścisko w sprawie wyrażenia zgody na zbycie nieruchomości gruntowych położonych w Popowie Kościelnym, dwie z wydzielonych działek, to jest działka 203/6 i 203/7 zostały nabyte przez właścicieli działek przyległych, natomiast Tomasz Karasiewicz (nie będący wówczas radnym) i jeden z jego bezpośrednich sąsiadów, ze względu na cenę, ich zdaniem za wysoką, działek nie nabyli. Jednakże jak wynikało z przeprowadzonych w trakcie postępowania ustaleń, wszystkie działki były użytkowane rolniczo. Rolnicze wykorzystywanie działki 203/8 potwierdził bezpośredni sąsiad radnego, który stwierdził, że działka 203/9 użytkowana jest przez Tomasza Karasiewicza.

Po dokonanych podziale i zbyciu działek 203/6, 203/7 i zagospodarowaniu rolniczym działki 203/8 przez sąsiada, działka 203/9 straciła charakter działki ogólnodostępnej. Działka ta stała się dostępna wyłącznie dla właścicieli działek przyległych. Zarówno zdjęcia satelitarne jak i zdjęcia wykonane przez pracowników urzędu i członków komisji potwierdzają rolnicze wykorzystanie działki 203/9.

Poczynione ustalenia potwierdzają również, że struktura i charakter oraz ciągłość zasiewów i sposób uprawy, wskazują jednoznacznie, że uprawiała je ta sama osoba, co uprawia działki 262, 263, 257 i 258, należące do radnego Tomasza Karasiewicza. W tym stanie faktycznym zarzut Skarżącego, że działka 203/9 stanowi drogę i jest powszechnie wykorzystywana i dostępna dla nieograniczonej ilości podmiotów, w tym również właścicieli nieruchomości sąsiednich, przeczy nie tylko faktom ale również zdrowemu rozsądkowi. Kto bowiem i w jakim celu miałby korzystać z działki 203/9 jako drogi śródpolnej. Tym bardziej, że działka ta, jak potwierdzają ustalenia pracowników oraz dokumentacja zdjęciowa, była wykorzystywana rolniczo (obsiana), a następnie 13 marca 2020 roku, jak ustaliła komisja rewizyjna podczas oględzin, została zrekultywowana.

Skarżący potwierdza w złożonej skardze, że podczas ustaleń zmierzających do wygaśnięcia jego mandatu, działka 203/9 została zrehabilitowana, jak wskazuje, „przez osobę trzecią w żaden sposób nie związaną ze Skarżącym.”. Radny wskazał, że dokonała tego osoba trzecia z nim nie związana i jak oświadczył wie kto tej rehabilitacji dokonał, pomimo to na to pytanie radnych zadane na komisjach kim była ta osoba, radny nie odpowiedział.

Odpowiedź na to pytanie: kto i w jakim celu miałby dokonywać rehabilitacji działki, która jak twierdzi Skarżący, nie była wykorzystywana rolniczo lecz w sposób powszechnie dostępny jako droga i to w czasie otrzymania przez radnych projektu uchwały w sprawie wygaśnięcia mandatu radnego, wydaje się oczywista i potwierdza jej rolnicze wykorzystanie przed rehabilitacją.

Zgodnie z art. 24 f ust. 1 ustawy z dnia 8 marca o samorządzie gminnym radni nie mogą prowadzić działalności gospodarczej na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy, w której radny uzyskał mandat, a także zarządzać taką działalnością lub być przedstawicielem czy pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności.

Wykorzystywanie dotyczy wszystkich przypadków korzystania z mienia komunalnego gminy, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, bez względu czy wykorzystywanie ma podstawę prawną czy też nie, czy radny odnosi korzyści z tego tytułu czy też nie. Bez znaczenia jest również podnoszony w skardze brak zgłoszenia przez Skarżącego działki 203/9 do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa celem uzyskania dopłat, czy też jej niezgłoszenie do podatku rolnego (co będzie podstawą innego postępowania).

W przypadku prowadzenia przez radnego działalności gospodarczej z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy w oparciu o umowę np. najmu czy dzierżawy wykorzystywanie to jest stosunkowo proste do wykazania. W tym stanie faktycznym radny wykorzystuje do prowadzonej działalności gospodarczej (działalność rolnicza jest za taką uznawana) działkę gminną bez tytułu prawnego. Dowodem w sprawie nie może być zatem dowód z zawartej umowy, jednoznacznie wskazujący osobę wykorzystującą działkę gminną.

W niniejszej sprawie o wykorzystywaniu przez radnego działki gminnej w prowadzonej działalności gospodarczej przesądza szereg okoliczności składających się na spełnienie przesłanek określonych w art. 24 f ustawy o samorządzie gminnym.

Ustalenia pracowników urzędu, zgromadzona w sprawie dokumentacja zdjęciowa oraz rolnicze wykorzystanie pozostałych działek powstałych z podziału działki 203/2 potwierdzają rolnicze wykorzystanie działki 203/9. Potwierdza to również dokonanie jej rehabilitacji. Działka ta zachowała wprawdzie oznaczenie geodezyjne jako „Dr” lecz po podziale nie jest i nie może być ze względu na swoje położenie, powszechnie wykorzystywana do przejazdu nieograniczonej ilości podmiotów, jak twierdzi Skarżący. Jej powszechnemu wykorzystywaniu jako drogi przeczy również fakt, że po dokonaniu jej rehabilitacji, potwierdzonej na miejscu przez komisję rewizyjną oraz Skarżącego, żaden z tych potencjalnych użytkowników „drogi” nie zgłosił przeszkód w możliwości przejazdu. Nie uczynił tego również sam Skarżący, któremu „osoba trzecia” zrehabilitowała drogę, stanowiącą jedyny dojazd właśnie do części jego działek, w tym działki 257.

Biorąc powyższe pod uwagę nie ulega wątpliwości, że działka 203/9 nie jest drogą powszechnie wykorzystywaną z dostępem i możliwością wykorzystania przez nieograniczoną liczbę użytkowników, lecz działką wykorzystywaną rolniczo, obsianą a następnie zrehabilitowaną.

Prawdą jest, że nie ma bezpośredniego dowodu wskazującego, że to Skarżący wykorzystuje rolniczo działkę 203/9, w postaci umowy dzierżawy lub najmu. Wykorzystywanie ma bowiem charakter bezumowny, poza terenem zabudowanym, w nienormowanym czasie pracy. Jednakże,

jak wynika z przeprowadzonych w sprawie ustaleń, struktura upraw działek, ciągłość i rodzaj zasiewów, ten sam co na przyległych działkach, stanowiących własność Skarżącego, wskazują jednoznacznie, że działkę 203/9 uprawia i wykorzystuje w prowadzonej działalności gospodarczej radny Tomasz Karasiewicz. Ten fakt potwierdził sam Skarżący na spotkaniu 4 marca 2020 roku oraz jego bezpośredni sąsiad, który potwierdził, że również wykorzystuje rolniczo działkę 203/8.

W okolicznościach niniejszej sprawy wyłącznie Skarżący miał interes prawny w zrehabilitowaniu uprawianej dotąd rolniczo działki 203/9 przed wizją lokalną komisji rewizyjnej. Trudno dać wiarę Skarżącemu, że dokonała tego osoba trzecia z nim nie związana, tym bardziej że działka ta stanowi jedyny dojazd Skarżącego do działki 257, stanowiącej jego własność.

Biorąc powyższe pod uwagę uznać należy, że działka 203/9 była wykorzystywana rolniczo (pomimo jej rekultywacji) i że osobą ją wykorzystującą w prowadzonej działalności gospodarczej (nie w ramach powszechnego dostępu do drogi) był Skarżący. Tym samym spełnione zostały przesłanki wynikające z art. 24 f ustawy o samorządzie gminnym zobowiązujące radę do wygaszenia mandatu radnego.

Działanie Rady nie ma nic wspólnego z chęcią zdyskredytowania radnego jako przeciwnika politycznego Wójta. Za podjęciem uchwały w sprawie stwierdzenia wygaszenia mandatu radnego głosowali zarówno radni wybrani z Komitetu Wójta jak i radni z innych komitetów. Z 13 radnych obecnych na sesji za podjęciem uchwały było 9 głosów za, jeden przeciw i dwa głosy wstrzymujące, Skarżący nie brał udziału w głosowaniu.

Biorąc powyższe pod uwagę Rada Gminy Mieścisko, wnosi o oddalenie skargi.

## **Uzasadnienie**

do uchwały Nr XIX/ /20 Rady Gminy Mieścisko z dnia 21 kwietnia 2020 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargi radnego Gminy Mieścisko na uchwałę Nr XVIII/131/20 Rady Gminy Mieścisko z dnia 17 marca 2020 r.

w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego.

Rada Gminy Mieścisko na XVIII sesji Rady w dniu 17 marca 2020 r. podjęła uchwałę Nr XVIII/131/20 w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego Gminy Mieścisko Pana Tomasza Karasiewicza w okręgu wyborczym Nr 9 z powodu naruszenia ustawowego zakazu łączenia mandatu radnego z prowadzeniem działalności gospodarczej z wykorzystaniem mienia stanowiącego własność Gminy Mieścisko, w której radny uzyskał mandat.

W dniu 24 marca 2020 r. wpłynęła do Rady Gminy Mieścisko na powyższą uchwałę skarga radnego Gminy Mieścisko Pana Tomasza Karasiewicza z dnia 23 marca 2020 r. skierowana do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w której radny wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały.

Zgodnie z art.54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz.2325 ze zm.) organ, którego działanie jest przedmiotem skargi (w przedmiotowej sprawie organem tym jest Rada Gminy Mieścisko) przekazuje skargę sądowi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie 30 dni od dnia jej wniesienia.

W świetle powyższego podjęcie niniejszej uchwały jest niezbędne celem wypełnienia obowiązków nałożonych na organ gminy w/w ustawą.